

LES 20 Ik ben vastbesloten te zien.

1. We zijn tot dusver nogal ongedwongen met onze oefenperioden omgesprongen. 2Er is zo goed als geen poging gedaan het tijdstip voor de uitvoering ervan aan te geven, er werd maar een minimale inspanning vereist, en er werd zelfs geen actieve medewerking en belangstelling gevraagd. 3Deze benadering werd met opzet zo gekozen en heel zorgvuldig gepland. 4We hebben het cruciale belang van de omkering van je denken niet uit het oog verloren. 5De verlossing van de wereld hangt ervan af. 6Maar zien zul je niet, als je meent dat je onder dwang staat en als je toegeeft aan wrevel en verzet.

Les 67.5. { } 2 Het is nodig dat jij de waarheid over jezelf zo vaak mogelijk hoort, omdat je denkkeest zo in beslag wordt genomen door valse beelden van jezelf.

Deze les vraagt wederom van je om met totale bereidheid open te staan voor het idee dat het Kennen van ware en onware gedachten gedeeld wordt met alle denkkeesten, dit te oefenen en dus te herhalen en in praktijk proberen te brengen met ontolagen.

Het gaat erom dat we ons in elke interactie met de zogenaamde anderen er meer en meer van bewust worden geen lichaam te zijn maar vormloos gewaarzijn, zonder dat we als 'persoon' iets moeten doen of laten anders dan de HG voor ons alles qua onware fantasiegedachten te genezen in onze denkkeest. In feite hoeven we alleen maar bereid te zijn om echt te willen zien wat ons geleerd wordt: dat we met die hulp bij ons kunnen leren kiezen tussen God=liefde of het egogelijk.

Natuurlijk zal het ego opnieuw met gedachten over schuld van anderen, god, doenerschap van iets moeten doen of laten en/of speciaalheid van ik weet het beter dan jij, de les proberen te dwarsbomen waardoor het wellicht moeilijker lijkt dan het van nature is.

Les 54.5. (20) Ik ben vastbesloten te zien.

Nu ik onderken dat mijn (ware en onware) gedachten altijd met anderen (DG-ten) worden gedeeld, ben ik vastbesloten (de ware gedachte weer te willen) te zien. Ik wil (als DG niet als pop jan) naar de getuigen (van de HG leren) kijken die me tonen dat het denken van de wereld is veranderd. Ik wil (van poppenspeler met droomkracht genezen zoon van God) het bewijs aanschouwen dat wat via mij (door de HG genezen DG) is gedaan, gemaakt heeft dat liefde de plaats kon innemen van angst, lachen de plaats van tranen en overvloed de plaats van verlies. Ik wil de werkelijke wereld zien en die mij laten leren dat mijn wil en de Wil van God één zijn.

Om jezelf weer te kunnen herkennen als Zoon van God en de onschuld van dromer en zijn hele droominhoud, is het belangrijk om werkelijk in te zien dat je denkkeest niet afgescheiden is van 'andere' denkkeesten, inclusief die van God. Hiervoor hoef je, en kun je, als pop jan in de poppenwereld, niets doen, behalve de HG om hulp vragen je om je denkkeest (en daarmee die van iedereen) te mogen genezen van de waan van afgescheidenheid en dat God dat gewild en gemaakt heeft in plaats van wij als de Zoon.

De ware vergeving zal ervoor zorgen dat je je als dromenmaker niet meer schuldig voelt, de zogenaamde droomgevolgen zijn namelijk nooit werkelijk gebeurd en hebben Zoon noch God als eenheid veranderd. Jij als pop bent net als de rest van de poppen slechts een marionet, een illusoir idee dat fungeert in een oorlogsscript, dat projecteert met verbeelde fantasiegedachten in een deel van je eigen denkkeest, die in een ander deel de Bron, God, nooit heeft verlaten. Dit God als onze Eerste Oorzaak en schepper zien is wat alle denkkeesten met elkaar delen, die ene gedeelde Denkkeest kent alle ware gedachten en die onware gedachten komen alleen voorbij in dat deel van onze denkkeest dat zich ogenschijnlijk heeft afgescheiden van de Eerste Oorzaak.

Omdat het niet mogelijk is om dit als pop die acteert en slechts zijn script moet spelen te behappen, zullen we de HG moeten vragen ons de kans te geven onszelf weer te mogen herinneren als Denkkeest die de droom zelf maakte. Want vergeet niet: we hebben zelf als Zoon van God in onze kennendheid van gedachten een droomidee gemaakt waarin we onware gedachten zijn gaan volgen en geloven als 'echt waar'. Dit maakt dat we zijn gaan denken een individueel schuldig poppenlichaam te zijn in plaats van de droomkracht zelf, de schepper van de hele illusie.

T28.V.3. Je deelt geen kwade dromen als je de dromer vergeeft, en ziet dat hij (als zoon) niet (zelf in) de droom is die hij (met projectie van fantasie gedachte) heeft gemaakt. 2En zo kan hij (als zoon) geen deel zijn van die van jou (als dromer en pop jan), waar jullie beiden vrij van zijn. 3Vergeving (zien dat de droom niet echt is) scheidt de dromer van de kwade droom, en bevrijdt hem aldus (niet in de droom te zitten maar zoon te zijn). 4Onthoud dat wanneer jij een kwade droom deelt, je zult geloven dat jij de droom bent die je deelt (huwelijksbedjan en katrijntje gelooft dat die echt waar is).

Het enige wat we in deze vaak-droomtoestanden doen, is het volgen van het gedichteerde lichamelijke-uitbreiding/dualistrijd/pijn-en-doodgaan-script, dat we zelf met fantasiegedachten tot beelden geprojecteerd en in onze eigen denkkeest hebben willen zien.

We worden nu uitgenodigd om onszelf weer als de oorzaak te willen zien van de nooit werkelijk gebeurde droom en zijn onschuldige poppenwereld. Het zien van de schuldeloosheid van ons als droommaker en de hele droominhoud is het wonder, het ontwaken, het inzicht dat de hele poppentoestand nooit gebeurd is, het terugvinden van die innerlijke vrede en lekkerheid van God. Dit feit kunnen we onszelf als denkkeest alleen maar realiseren, we kunnen het nooit bereiken.

les 92; 2jij denkt niet over licht in termen van kracht, noch over duisternis in termen van zwakheid. 3Dat komt doordat jouw idee van wat zien betekent, verstrengeld is met het lichaam en zijn ogen en brein. 4Daarom geloof je dat jij (het persoonlijk als pop jan) kunt veranderen wat je ziet, door kleine stukjes glas voor je ogen te plaatsen. 5Dit is een van de vele magische ideeën die voortkomen uit de vaste overtuiging dat jij een lichaam bent en dat de ogen van het lichaam kunnen zien.

Het doel dat we het ego hebben gegeven is om de eeuwig scheppende liefdesstem van God zoveel mogelijk te verdoezelen in slachtoffer of dader zijn in de droomscripts met God en anderen als schuld ervan. Hierdoor lijkt het alsof we allemaal individuele, afgescheiden denkkeesten zijn die ieder voor zich in een lichaam vastzitten met een zogenaamd persoonlijk verleden, eigen oordelen, privé-gedachten vol met bevredigingsideeën en -fantasieën. We zijn ervan overtuigd dat we denken met onze hersenen, dat we zien met onze ogen en horen met onze oren en voelen met onze huid. Dat er een buiten ons zou bestaan, gedichteerd door de zintuigen, is een

meesterlijke invulling van de poppenspeler om ons te laten geloven dat we écht dit lichaam zijn, dat er écht dualiteit bestaat en dat we dus écht een zonde hebben begaan door onszelf zo van Gods eenheid af te keren en anderen lichamen nodig hebben om ons altijd tijdelijk genotgeluk te brengen. Hoewel we in onze poppenwereld wel kortstondige speciale-relatie-ervaringen kunnen hebben van eenheid of lieflijkheid, zijn we ons er niet van bewust dat onze kennendheid vrij is en voorafgaat aan de ervaring, buiten tijd en ruimte huist. Zonder het te weten is ieder van ons altijd al schuldeloos, tijdloos, bevrijd, de eeuwigheid zelf.

We hoeven ons dus alleen maar een innerlijke, geestelijke discipline aan te leren (geen lichamelijke) om onszelf bewust te laten maken van het idee en feit dat we altijd al Denkgeest zijn, zonder dat er iets bij voor te stellen valt met ons privé-denken.

T12. IV. 1. Het ego is ervan overtuigd dat liefde gevaarlijk is, en dat is steeds de kern van zijn leer. 2Het stelt het nooit op die manier, integendeel, ieder die meent dat het ego verlossing betekent, lijkt intensief bezig te zijn met het zoeken naar liefde. 3Maar ondanks het feit dat het ego het zoeken naar liefde zeer actief aanmoedigt, maakt het één voorbehoud: vind haar niet. 4Zijn dictaten kunnen dan ook eenvoudig als volgt worden samengevat: 'Zoek en vind niet.' 5Dit is de enige belofte die het ego tegenover jou doet, en de enige belofte die het zal nakomen. 6Want het ego jaagt zijn doel met een fanatieke vasthoudendheid na, en zijn oordeel, hoewel zwaar gebrekkig, is volkomen consistent.

Wanneer je (nog) niet bereid bent om het idee te aanvaarden en te onderzoeken dat je de tijdloze, ongedefinieerde, kennende Denkgeest bent die je met alle mensen 'buiten' je binnen als één denkgeest deelt, zal het veel moeilijker zijn om je denken radicaal te laten veranderen. Je zult dan, gedictieerd door het ego, liefde lichamen blijven zoeken in de dualistische-huwelijksbedkoorts-wereld met andere lichamen terwijl de werkelijke liefde zich in onze eigenste onveranderlijke Denkgeest bevindt. Pas wanneer er volledige acceptatie is dat wat je zoekt er juist nu-al-is, in je zichzelf kennende kennendheid zelf, zal het mogelijk zijn op te houden met het zoeken naar liefde en geluk in de poppenwereld zal moeiteloos het natuurlijke geluk zelf zijn herinnerd worden.

Dit is echter niet iets wat we als lichaam kunnen beslissen, het is de poppenspeler (de door onszelf aangestelde droomkracht en scriptschrijver) die ons probeert ervan te weerhouden rust en stabiliteit te vinden, door het egoscript heftiger te maken vol met schuld, dualistische en doodgaan.

Zo zul je wellicht ook merken dat het het ego veel commentaar en oordelen en veroordelingen heeft op de Cursus en de Werkboeklessen. Want het taalgebruik is te moeilijk, te christelijk met Jezus en Heilige Geest in de hoofdrol, kortom te veel zwevende mensen, et cetera.

Hoe goed we ook ons best doen om als mens in de poppenwereld succesvol, goed genoeg, aardig en gelukkig te zijn, steeds weer zullen we als marionetten plots toch te maken krijgen met vervelende schuld-gedachten, oordelen, angstgevoelens en wraakzuchtige of geile fantasieën die we geregisseerd wel moeten volgen van de regisseur van dit script.

De uitnodiging is en blijft om het geheel van wat we nu lijken te zien met de ogen van pop jan, over te geven aan de onvoorstelbare label van de Heilige Geest die voor ons dat egoscript en zijn maker zal corrigeren en genezen met ware vergeving.

Les 52.4. (9) Ik zie niets zoals het nu is. Als ik niets zie zoals het nu is, kan inderdaad gezegd worden dat ik niets zie. Ik kan alleen zien wat nu is. De keuze is niet het verleden of het heden zien, de keuze is slechts: zien of niet zien. Wat ik verkoos te zien, heeft me mijn visie gekost. Nu wil ik opnieuw kiezen, opdat ik kan zien.

Het lezen en beoefenen van de Cursuslessen is de weerspiegeling van de keuze God of ego, Eeuwig Leven of dood die we in onze denkgeest hebben gemaakt. Het is de neutrale kennendheid van onze innerlijke Heilige Geest die ons de genade van het werkelijke zien brengt, nooit iets wat pop jan doet of laat of heeft meegemaakt. We doen het dus niet als pop zelf, maar het mag gebeuren omdat we dit door onze vrijwillige keuze in de denkgeest zo hebben gewild. Ons poppenlichaam kan namelijk niet zien, het is onze onpersoonlijke, niet-lichamelijke denkgeest die weer tot zelfherinnering komt.

We zullen moeten leren het idee te aanvaarden dat we geen lichamen zijn maar de vorm- en tijdloze denkgeest, om zo onszelf als Zoon van God Zijn weer terug te mogen vinden. Pas dan, wanneer we de werkelijke liefdesgedachte hebben mogen aanvaarden, kunnen we zien dat we die ene liefdeservaring van ons eigenste eigen kennen-zijn altijd al, zonder dat te hoeven voelen, met iedereen delen, dus niet met lichamen, maar als de ene gedeelde Denkgeest die we louter als liefde zijn.

We denken te leven in een wereld waarin we zoeken wat we lekker, fijn, prettig vinden en waarin we de onaangename dingen proberen te vermijden. Maar wat is goed en wat is kwaad? Wat voor de een goed of fijn is, kan voor een ander kwaad zijn. Wat vandaag nog goed lijkt, kan morgen alweer slecht zijn. Het is niet aan ons dit te bepalen, we kunnen het simpelweg niet weten.

Wanneer we dus iets nuttigs, iets 'goeds' willen doen in de wereld, wanneer we anderen willen helpen, de problemen in onze omgeving, ons gezin, op het werk of in de maatschappij op willen lossen, zullen we eerst één belangrijk ding moeten leren. We zullen moeten zien wat werkelijk blijvend geluk brengt en wat pijn, dood, schuld en strijd geeft. Zonder zicht op de lekkerheid van wat waar is in ons zal het niet lukken werkelijk jezelf op andere plekken tot hulp te zijn om blijvend geluk zijn te delen.

T27.VIII. 1. Het lichaam is de centrale figuur in de droom van de wereld. 2Het ontbreekt in geen enkele droom, en evenmin bestaat het zonder de droom waarin het optreedt alsof het een persoon was die kan worden gezien en geloofd. 3Het neemt de centrale plaats in in iedere droom die het verhaal vertelt hoe het door andere lichamen werd gemaakt en in een wereld buiten het lichaam werd geboren, daar een tijdje leeft en sterft, teneinde in het stof te worden verenigd met andere lichamen die sterven zoals hij.

In onze beleving lijkt het erop dat alles wat we als mens doen (of laten) zelf bedacht, gekozen en uitgevoerd hebben. We achten onszelf als lichaam verantwoordelijk voor de angst en schuld die we oplopen en we wijzen anderen voordurend 'terecht' op hun tekortkomingen of misdadingen.

In deze cursus gaat het er echter om anders te leren kijken. Bewust of onbewust hebben we in de denkgeest de keuze gemaakt om deze werkboeklessen te volgen en in praktijk te willen brengen. Dit alleen al is de genade, een wonder waarmee we de mogelijkheid krijgen de denkgeest te laten genezen en de aandacht van het ego af te mogen leren wenden. Wanneer we die aandacht weer op ons Zelf mogen richten, op de verzoening via de Heilige Geest, dan zullen we de innerlijke leidraad van liefde geven en ontvangen weer in onszelf als één delen hervinden. In plaats van het uitbreiden van schuld, angst, dood en pijn in de droomwereld kunnen we zien dat

onze ideeën over goed, fout, tekort en schuld allemaal op aannames en onwaarheden gebaseerd zijn die we gedictieerd van de scriptschrijver ingefluisterd krijgen.

T27.VIII. 1.4 In de korte tijd die het is vergund te leven, zoekt het naar andere lichamen als zijn vriend of vijand. 5Zijn veiligheid is zijn voornaamste zorg. 6Zijn welbehagen is zijn richtlijn.

Wanneer er verandering in het egoscript staat geschreven door het script van de Heilige Geest zullen we er gedictieerd door het ego er tegen rebelleren. Want het ego schiet in de weerstand, bang de controle kwijt te raken, en we staan onze poppenlichamen misschien zelfs toe om volledig door te schieten in wreveld en verzet waarin natuurlijk altijd de anderen schuldig zijn. Dit onder het mom van wat het ego zegt over de lessen uit de Cursus; 'het is toch niet echt, dus doe lekker alles wat je wilt want we zijn gegarandeerd onschuldig, zegt God'. Het thuis komen volgens het ego script zijn echter allemaal trucjes om niet verder te hoeven kijken als hij dicteert. Het enige wat van belang lijkt is ons eigen 'veilige' illusoire privé-bestaan zoveel mogelijk in stand te houden.

T27.VIII. 1.7 Het probeert genoegens na te jagen en die dingen te vermijden die hem pijn kunnen doen. 8En bovenal probeert het zichzelf bij te brengen dat zijn pijnen en genoegens van elkaar verschillen en onderscheiden kunnen worden.

Misschien hebben we wel duizend keer gezegd; 'ik ben vastbesloten om te zien'. Meestal oprecht, maar we hebben niet door dat we eerst bereid moeten zijn om het idee 'ik ben dit lichaam' los te laten. Het lichaam kan niet zien, het is dan ook geen persoonlijk, privé-besluit dat we nemen maar een keuze die in en door onze eigenste denkkeest genomen wordt wanneer het zover is.

De realisatie dat alle objecten, alle waarnemingen, micro en macro, voortdurend veranderen, maar dat er één ding permanent is: de kennendheid ervan. Het eigenste kennen van de veranderlijkheid is zelf onveranderlijk, het zien van de aanwezigheid (waak- en slaapdromen) of afwezigheid van waarnemingen (droomloze slaap) gaat vooraf aan wat er maar in verschijnt of verdwijnt. Het stille getuigenheid-zijn is er altijd, of ik me nu identificeer met het lichaam, met een zintuig, met een gevoel of met een gedachte, het kennen zelf ziet en draagt de identificatie en blijft zelf onveranderlijk aanwezig.

Wie zichzelf zoekt, zoekt per definitie naar dat wat nooit van zichzelf te scheiden is. Dat is het onveranderlijke eigenste-eigen-zijn element.

Les 250.4. Wat zouden ze überhaupt zintuiglijk willen waarnemen? Zintuiglijk waarnemen is niet kennen (maar beelden maken met fantasiegedachten). En de waarheid kan alleen met kennis (kennendheid van onze liefde) zijn gevuld, en met niets anders.

We hoeven slechts nu open te staan voor het idee dat het mogelijk is ons afgescheiden denken totaal te laten veranderen door het kennen-zijn-zelf-idee te omarmen. Wanneer er een werkelijk verlangen is om liefde te willen delen en anders te willen kijken naar onze aannames over individuele begrenzingen, autonome personen en denkkeesten, zal er een omslag mogelijk zijn omdat onbegrensd louter zijn herkend wordt als onze natuurlijke eigenste gelukstaat.

Het kennen-zijn van ons eigenste geluk is volkomen moeiteloos, net zoals water geen enkele moeite hoeft te doen om nat te zijn, en vuur geen moeite doet om heet te zijn, zo hoeft niemand moeite te doen om kennendheid als liefde te zijn. Dat stille zijn is het enige wezenlijke aan jezelf. Zonder deze eigenste 'kennendheid' kan geen enkele waarneming bestaan, terwijl kennendheid ook zonder waarneming nog steeds Liefde is.

T27.VII. 13. Jij bent de dromer van de wereld van dromen. 2Een andere oorzaak heeft ze niet, en zal ze ook nooit hebben. 3Niets angstigers dan een ijdele droom heeft Gods Zoon angst aangejaagd en ervoor gezorgd dat hij dacht dat hij zijn onschuld verloren, zijn Vader verloochend, en een oorlog tegen zichzelf gevoerd heeft. 4Zo beangstigend is de droom, en zo schijnbaar werkelijk, dat hij niet zonder angstzweet en een doodskreet tot de werkelijkheid zou kunnen ontwaken, als niet een vriendelijker droom zijn ontwaken voorafging en ervoor zorgde dat zijn gekalmeerde denkkeest de Stem (van God) verwelkomde en niet vreesde, die met liefde roept om hem te doen ontwaken; een vriendelijker droom waarin zijn lijden is genezen en zijn broeder zijn vriend is. 5God heeft gewild dat hij zachtjes en van vreugde vervuld wakker wordt, en hem het middel geschonken om zonder angst te ontwaken.

We laten onszelf beperken door het privé-denken, we reduceren termen zoals 'de Heilige Geest, 'Gods Zoon' en 'de eeuwigheid' tot een gedachte. We maken er een idee, een concept en ding van, dat niets met de onvoorstelbare eigenste werkelijkheid te maken heeft. Ieder beeld dat we ervan vormen, ieder idee en iedere gedachte over de eeuwigheid heeft niets te maken met hetgeen waarnaar eigenlijk labelloos verwezen wordt. Vervolgens gaan we spreken over de voorstelling die we van de eeuwigheid hebben gemaakt, alsof dat de werkelijkheid is. Dit is een grote valkuil, een enorme moeilijkheid die we zullen moeten leren doorzien om de simpele eigenste onvoorstelbaarheid weer te ervaren en te zijn, in plaats van met begrenzende begrippen te jongleren.

2. Dit is de eerste maal dat we moeite doen om structuur aan te brengen. 2Begrijp dit niet verkeerd als een poging om dwang of druk uit te oefenen. 3Jij wilt verlossing. 4Jij wilt gelukkig zijn. 5Jij wilt vrede. 6Dat alles heb je nu niet, omdat je denkkeest volkomen ongedisciplineerd is en je geen onderscheid kunt maken tussen vreugde en verdriet, plezier en pijn, liefde en angst. 7Je leert ze nu van elkaar te onderscheiden. 8En groot zal waarlijk je beloning zijn.

Wanneer je besluit verlossing, geluk en vrede te willen delen en uitbreiden in plaats van het gedicteerde ego-dualistrijd/ik-heb-gelijk-script te blijven volgen als waar, zal het geleidelijk aan makkelijker worden om de ware liefdeslessen met regelmaat te oefenen. Het volgen en herhalen van de lessen helpt ons om anders te kunnen kijken. Zo zullen we op den duur onze innerlijke moeiteloze vanzelfsprekende aanwezigheid steeds meer kunnen ervaren als werkelijk, het échte bewijs van louter Zijn.

De pop jan zal natuurlijk onmiddellijk beweren dat hij het zelf wel voor elkaar kan krijgen, maar als je alert bent zul je zien dat pop jan nooit echt iets leert. Hij kan (en wil) niet zien wat er nu stabiel is en wat niet. Het egomaaksel scheidt alleen maar op om aandacht van onze kennendheid te stelen en het geloof in zichzelf als enige oorzaak in stand te houden. Met vergeving – ons eigenste kennen is dichterbij dan het komen en gaan van egoverhalen – kunnen we leren hier heel gauw doorheen zien. Het ego-denken heeft namelijk geen eigen kennendheid-licht in zich.

Gelukkig zijn we één allesomvattende Denkkeest en niet dat beperkte poppenlichaam. Wat we zijn is het onbegrensd kennen van alles wat zich er op het begrensde ego-poppenniveau afspeelt. De Kennendheid die

we zijn valt buiten dat begrensde niveau, het bevindt zich niet in de wereld, het bevindt zich niet in tijd en ruimte. De hele poppenkast inclusief sterren en zonnen en meer speelt zich als idee-fixe *binnen* de kennendheid, dus *binnen* in de Denkgeest van de Zoon af.

3. Het enige wat voor visie nodig is, is jouw besluit om te zien. 2Wat je wilt is al van jou. 3Vat de geringe inspanning die van jou gevraagd wordt niet ten onrechte op als een teken dat ons doel van weinig waarde is. 4Kan de verlossing van de wereld een onbetekenend doel zijn? 5En kan de wereld verlost worden als jij niet wordt verlost? 6God heeft één Zoon, en hij is de opstanding en het leven. 7Zijn wil geschiedt omdat hem alle macht in de Hemel alsook op aarde gegeven is. 8In jouw vastbeslotenheid om te zien wordt visie jou gegeven.

Terwijl de schijnbare dubbelheid gewoon blijft bestaan, hoeven we alleen maar bereid te zijn er anders naar te kijken met behulp van ware vergeving. Laat alle onware stemmetjes maar piepen en kletsen, het is niet waar. Je hoeft alleen je aandacht op de innerlijke, zichzelf kennende Vredesstem van God te richten, die stille eigenste zijn lekkerheid delen we met het hele Zoonschap. Dit zijn ervaren is waar we onze eigenste stabiliteit vinden, waar rust is zonder dat er 'uiterlijke' stilte en rust gevonden moet worden. De Heilige Geest zal je helpen, het is niet je privé-denken of het doorzettingsvermogen van pop jan die het zelf doet, ook al zullen in de dubbelheid de ego stemmetjes wel blijven langskomen.

De Heilige Geest brengt het wonder van het *zien* dat een voorbij gedachte een gedachte is die heeft opgehouden te bestaan. Wat voorbij is, kan jou niet vastbinden, een gedachte over een verleden is niets meer dan een waanvoorstelling die NU in ons onveranderlijke kennen-zijn langskomt. We kunnen alleen Nu die gedachte kennen over een zogenaamd verleden, maar we kunnen niet naar het verleden toe, het is geen werkelijkheid - de ware vergeving van dat er niets te vergeven valt.

Je maakt je als het ware zorgen over de problemen het kind van onvruchtbare ouders. Zowel het kind als de problemen bestaan niet.

Er zullen gedachten of 'stemmetjes' voorbij komen die blijven vertellen dat het allemaal nog te abstract of te moeilijk is om zelf te zien. Ook zullen er stemmetjes zijn die je proberen te laten geloven dat het toch echt aan de ander ligt dat jij nog niet gelukkig bent of niet genoeg liefde krijgt en ervaart. Als pop zijn we echter niet echt in staat om andere poppen iets te geven of te ontvangen, hoe lastig dat ook is om in te zien. We geven alleen iets om er zelf een goed gevoel van te krijgen of om er later iets voor terug te krijgen waardoor we ons fijn voelen. Dit soort ego-bewegingen zullen we moeten doorzien. Het ego zal blijven klagen, zich schuldig en onwaardig blijven voelen en de oorzaak daar zoeken waar het niet is. Maar het klaaglied zien betekent dat we aan genezen zijn omdat we het zien in plaats van zijn. Alleen in de onpersoonlijke denkgeest delen we liefde, niet van lichaam tot lichaam.

Het verlangen naar liefde is wat alleen *nu* op kan lossen, door de aandacht weer te schenken aan de Bron ervan. Niet naar iets of iemand anders 'buiten' je, maar gewoon naar je innerlijke eigenste kennendheid, daar waar het al stil is, waar geen probleem is, geen commentaar, naar dat wat er vóór alle gedachten en verlangens is. Zodra we het 'nu', de stilte, de aandacht, en de kennendheid ervan weer in zicht hebben, realiseren we ons dat we al probleemloos louter *zijn*. Vrij van schuld, geklaag of verlangen, vrij van verleden- of toekomstgedachten. Simpelweg hier nu, zonder dat de uiterlijke situatie hoeft te veranderen.

T27.VIII.1:4In de korte tijd die het is vergund te leven, zoekt het naar andere lichamen als zijn vriend of vijand. 5Zijn veiligheid is zijn voornaamste zorg. 6Zijn welbehagen is zijn richtlijn7Het probeert genoegens na te jagen en die dingen te vermijden die hem pijn kunnen doen. 8En bovenal probeert het zichzelf bij te brengen dat zijn pijnen en genoegens van elkaar verschillen en onderscheiden kunnen worden.

Hoewel je met een rugzak vol pijn en leed gelouderd wellicht eerder geneigd bent het roer om te gooien, is het geen 'voorwaarde' of 'noodzakelijke inspanning' voor de genade.

Ook als je niet plichtsgetrouw iedere dag je 'lesje' doet of iedere week naar een cursusbijeenkomst gaat, is het nog steeds mogelijk om in ieder moment te zien dat je zelf het getuige-zijn bent van alles wat er gebeurt. In iedere situatie kunnen we dit gebruiken om te blijven zien dat de ego-verhalen over verleden, pijn, schuld of geweld niet waar zijn en geen enkele werkelijke betekenis noch gevolgen hebben.

Hier NU ons eigenste eeuwige zijn volgend is verwijlen in het tijd- en ruimteloze, zonder verhalen, oordelen et cetera. Als ik nu zie dat alles *binnen* ons eigenste gewaarzijn is, dan verliest de binnen-buiten-tegenstelling haar betekenis. Dit geldt ook voor het 'Nu'. Wanneer ik zie dat alles Nu is, dan verliest het woord 'Nu' ook haar betekenis. Immers, als alles paars zou zijn, zouden we ook geen 'paars' kennen. Via deze ontdekking kunnen we de dualiteit doorzien en ons weer realiseren dat de stille, vredige liefdesstem altijd al nu is. Het is wat we Zijn, onze veel-ene eigenste Realiteit.

Soms blijkt het zo te zijn dat we 'de Stem van God' al van kinds af aan horen, zonder dat we er ooit bij stil hebben gestaan. Later, in mijn geval door de genade van mijn leermeester, mogen we dan ineens begrijpen wat het wezenlijk inhoudt. Zo hield Wolter met zijn aanwezigheid als God van de wind alle ego-stemmetjes uit de wind en nam me mee naar de diepe innerlijke stilte waar we wezenlijke eenheid delen.

Zo werd ik als 'onbesuisd jantje' ineens moeiteloos teruggebracht naar 'besuisd' tijdloos, vormloos Gewaar Zijn waarin 'ik' kon verwijlen, wat er ook maar gebeurde op het jantjes-niveau. Dit is de reden dat ik over het 'suizen' ben gaan praten in mijn lezingen in plaats van Wolters schouwend verwijlen.

Al die tijd was de stem van God er al, maar het leek gewoon een van Jan zijn stemmetjes te zijn. De stilheid en de rust hoeven dus niet direct herkend te worden als zodanig. Wel kunnen we vragen om het weer te mogen horen en voelend te leren herkennen voor wat het werkelijk woordloos is. Het kan heel zeker helpen te oefenen om alle sirenes (de egostemmen) te passeren en het stille nu-zijn in het oog te mogen leren houden. Liefdevol zullen we alles in die eigenste aandacht kunnen dragen, ieder geluid, ieder ogenschijnlijk 'probleem', daar waar we het al Thuis Zijn delen.

T13.IV. 5. Want het ego beschouwt het heden slechts als een kortstondige overgang naar de toekomst, waarin dit het verleden naar de toekomst brengt door het heden vanuit het perspectief van het verleden te interpreteren. 'Nu' heeft voor het ego geen betekenis. 2Het heden doet hem alleen maar denken aan wonden uit het verleden, en het reageert op het heden als was dit het verleden. 3Het ego kan geen bevrijding van het verleden tolereren, en hoewel het verleden voorbij is, probeert het het beeld ervan te behouden door te reageren alsof het nu aanwezig is. 4Het dicteert jouw reacties op hen die je in het heden ontmoet vanuit een referentiepunt in het verleden, waarbij het hun huidige werkelijkheid aan het oog onttrekt. 5Als je de dictaten van het ego opvolgt, zul je daadwerkelijk op je broeder reageren alsof hij iemand anders is, en dit zal jou zeker beletten hem te zien zoals hij is. 6En je zult van hem boodschappen ontvangen uit je eigen verleden omdat je, door dat in het heden

werkelijkheid te verlenen, jezelf verbiedt het los te laten. 7Op die manier ontzeg jij jezelf de boodschap van bevrijding die iedere broeder jou nu schenkt.

De 108 verschillende jantjes in ons kunnen en zullen nooit zien dat denkgeesten verbonden, ofwel één-zijn. Die 108 persoontjes in ons hebben namelijk geen eigen licht waarmee het kan kijken, en liefde wordt niet van persoon tot persoon gedeeld, maar op het niveau van onpersoonlijke veel-ene kennendheid. Zie zelf het idee-fixe dat de pop de poppenspeler ooit zou kunnen vinden of veranderen de grote zelfmisleiding is. Toch vinden de mensen het idee anders benoemd enger; als het persoonlijke denken het onpersoonlijke denken probeert te vinden lijkt en voelt dat anders dan als pop en poppenspeler. Dus durf of leer kijken naar dat in ons wat niet wil kijken naar het simpele feit dat we niet persoonlijk zijn en dat dat onpersoonlijke de persoonlijke poppen laat spelen dat het zelfstandige mensjes zijn. Zie zelf dan komt het heilige Ogenblik te dichtbij waarin we direct kunnen inzien dat wij die onpersoonlijke droommaker zijn die heel deze droom droomt en maakt en projecteert. Dus heel de droominhoud de kans geeft in één lach te kunnen bevrijden inclusief onszelf als droommaker. Het gaat om de megabetovering, onze eigenste misleiding, onder ogen te willen komen. Daarna is dat leren dit feit vast te houden en te ankeren terwijl de droom zijn egoscript afwerkt en je blijft zien: het is niet waar, ik doe dat mezelf aan en wil ik dat die keuze die gevolgen heeft voor iedereen.

Niemand heeft ons ooit verteld dat we 'allemaal' dezelfde onveranderlijke eigenste kennendheid delen en *Zijn*, terwijl dit de basis is van non-dualiteit. Alles wat waargenomen kan worden is veranderlijk, en geen van die waarnemingen is wat we werkelijk zijn en we zijn er dus letterlijk nu al vrij van. Ga die vrijheid zelf weer willen ervaren en zijn en waar is hij anders dan gewoon in ons stille zelf, dat geen dromen nodig heeft om er eeuwig te zijn als lekkerheid.

Het zichzelf kennende kennen-zijn als achter- en ingrond is zelf niet waarneembaar maar het is er als ons eigenste-eigen-zijn onveranderlijk en altijd, zowel in de droomslaap, de droomloze slaap als in de 'waaktoestand' en daaraan voorbij.

Zo kunnen we als waarnemendheid besuisd als anker ook zien dat al die jantjes bijvoorbeeld flink opscheppen als het hun 'goed' lijkt te gaan, en depressief worden als het niet gaat zoals ze willen. Hoe plichtsgetrouw ons opscheppantje de lessen wel niet doet en ze ook nog meent te begrijpen terwijl anderen het nog steeds niet doorhebben. Hij wil altijd laten zien hoe goed hij is en scheidt zich daarmee af van de rest die nog heel dom de fout ingaan, waarmee het dualistrijd-poppenspel weer compleet is en de poppenspeler onzichtbaar kan doorgaan met zijn zelfmisleiding.

Gelukkig hoeven we hier niets mee en kunnen we het loslaten van pop zijn en het terugvinden van de droommaker via de Heilige Geest laten inruilen voor de vredige stilte van onze kennendheid zelf, daar waar geen verschil, noch afscheiding bestaat.

(T17.III.7:3) Alleen denkgeesten kunnen zich werkelijk verbinden en wie God verbonden heeft kan geen mens scheiden.

Zie Nu op dit moment het lachen van die zelfmisleiding die gaat over het dwaaze verleden-idee dat ik een poppenlichaam ben van 70 jaar met ervaringen met anderen lichamen, en zie zelf dat geen enkele pop ooit een eigen persoonlijkheid inbrengt heeft gehad. Blijf zien dat ze allemaal onschuldig en vergeven zijn, het is allemaal ons eigen droomproject geweest, een gedichteerd script dat we zelf in elkaar zijn gaan zetten op een ander deel van onze denkgeest. Alleen al de bereidheid om dit 'sterven terwijl je leeft' te willen leren zien zal ervoor zorgen dat er een brug wordt gebouwd van pop naar de poppenspelerplek waar we al-een-zijn.

Daar waar we in vrijheid zijn, bevrijd van geloof in pop en poppenspeler, voelen we de schuldeloosheid van ons thuis-zijn op ieder niveau en begint de gelukkige droom. Zo worden de zelfbegrenzungen, zintuigen en geslachtsorganen van het huwelijksbed drama van de poppenspeler-idee afgesneden. Weg zijn zo vast besloten te zien al je verleden- en toekomstverhalen en lachend zie je in hoe dwaas je dacht er aandacht aan gegeven te hebben. Heerlijk te zien dat ma, pa zusters en broers, kinderen en partners inclusief exen en de rest allemaal niet in die poppenlichamen zitten of zaten en niet dood kunnen gaan. Je hebt geen ruzie met je lichaam, niet met je gedachten en gevoelens naar anderen noch naar jezelf. Wat er ook maar opkomt qua droomwaarnemingen, het is oké, het komt en gaat: prima. Zo kunnen gevleugelde gedachten – het is niet waar, ik doe het mij zelf aan – spontaan opkomen, die een harmoniserend, ontoorlogend effect in zich hebben. De hele droom met al haar miljarden verschijnselen wordt als je vast besloten bent te zien hierin schuldloos totaal weerstandsloos aanvaard, als nooit echt gebeurd. Ieder verschijnsel wijst namelijk naar ons veel-ene stille Licht, het delen van de liefde en onschuld die we zijn. Door dit schuldloze in alles en iedereen te zien, breiden we de lieflijkheid van eenheid uit en delen we dit in ons eigenste innerlijke zijn, zonder dat het aan de buitenkant of in de wereld gezien hoeft te worden.

4. De oefeningen voor vandaag bestaan erin jezelf er door de dag heen aan te herinneren dat jij wilt zien. 2Het idee van vandaag houdt tevens stilzwijgend de erkenning in dat jij nu niet ziet. 3Daarom verklaar je, wanneer je het idee herhaalt, dat je vastbesloten bent je huidige toestand in te ruilen voor een betere, een die jij werkelijk wilt.

De verschillende jantjes in ons kunnen en zullen nooit zien dat denkgeesten verbonden, ofwel één-zijn. De persoon heeft namelijk geen eigen licht waarmee het kan kijken, en liefde wordt niet van persoon tot persoon gedeeld, maar op het niveau van onpersoonlijke kennendheid alias de geest. Niemand heeft ons ooit verteld dat we 'allemaal' dezelfde onveranderlijke kennendheid delen en *Zijn*, terwijl dit de basis is van nondualiteit. Alles wat waargenomen kan worden is veranderlijk, en geen van de waarnemingen is wat we werkelijk zijn. Het kennen is zelf niet waarneembaar maar het is er onveranderlijk en altijd, zowel in de droomslaap, de droomloze slaap als in de 'waaktoestand'.

Zo kunnen we als waarnemende ook zien dat al die jantjes bijvoorbeeld flink opscheppen als het hen 'goed' lijkt te gaan. Hoe plichtsgetrouw hij de lessen wel niet doet en ze ook nog meent te begrijpen terwijl anderen het nog steeds niet begrijpen. Hij wil laten zien hoe goed hij is en scheidt zich daarmee af van de rest die nog steeds de fout ingaan, waarmee de dualistrijd weer compleet is. **HvL.18.4. Als hij kleine spoorjes irritatie in zichzelf bespeurt wanneer hij op iemand reageert, laat hij dan beseffen dat hij een interpretatie heeft gemaakt die niet waar is. Laat hij zich naar binnen keren/richten tot de HG en al zijn vergissingen laten corrigeren.**

Gelukkig hoeven we hier niets mee en kunnen we het inruilen voor de vredige stilte zijn van onze kennendheid zelf, daar waar geen verschil, noch afscheiding bestaat. Zie dat geen enkele pop ooit een eigen persoonlijke inbrengt gehad in de dualistrijd. Wat zei Shakespeare hier over, "De hele wereld is een toneel, en alle

mannen en vrouwen slechts spelers". Blijf zien dat ze allemaal onschuldig en vergeven zijn, het is allemaal ons eigen droomproject geweest, een gedictieerd script dat we zelf in elkaar zijn gaan zetten op een ander niveau. Alleen al de bereidheid om dit te willen leren zien zal ervoor zorgen dat er een brug wordt gebouwd naar de plek waar we al-een-zijn terug te vinden. Daar waar we in vrijheid één zijn delen, voelen we ons thuis op ieder niveau. Je hebt geen ruzie met je lichaam, niet met je gedachten en gevoelens naar anderen noch jezelf. Wat er ook maar opkomt, het is oké, het komt en gaat; prima. Zo kunnen gevleugelde gedachten spontaan opkomen die een harmoniserend effect in zich hebben. De hele schepping met al haar verschijnselen worden hierin totaal aanvaard, weerstandsloos. Ieder verschijnsel wijst namelijk naar ons ene Licht, het delen van de liefde en onschuld die we zijn. Door dit in alles en iedereen te zien breiden we eenheid uit en delen we dit innerlijk, zonder dat het aan de buitenkant of in de wereld gezien hoeft te worden. Oefen, eenheid aanvaard en er bestaat geen verleden noch lichamen in beeld te houden en voel die genade en ervaar dat voorbij aan lichaam en wereld ook werkt en probeer dat zijn ervaren van dit moment mee te nemen naar een ononderbroken gewaarzijn.

5. Herhaal vandaag het idee van deze dag minstens twee keer per uur, langzaam en met een positieve instelling, en probeer dit elk half uur te doen. 2Raak niet van slag als je dit vergeet, maar doe echt je best om eraan te denken. 3De extra herhalingen moeten worden toegepast op elke situatie, persoon of gebeurtenis die jouw vrede verstoort. 4Je kunt ze anders zien en je zult ze anders zien. 5Wat je verlangt zul je zien. 6Dat is de werkelijke wet van oorzaak en gevolg zoals die in de wereld werkt.

Oefen doe dit zo veel als nodig is herhalen is geen falen, leer zo voelen dat de genade zijn werk doet en probeer het mee te nemen naar een onafgebroken gewaarzijn, de staat van voordat het dromen maken begon. Zie waarom pop jan nooit lang gelukkig is wanneer hij bijvoorbeeld even gelijk krijgt, even zijn zin krijgt of op de een of andere manier wint van een andere pop. Zie dat dit door de poppenspeler gedictieerd wordt en niet echt gebeurd is. Eten en drinken, swingende muziek, nieuwe kleren en natuurlijk goede seks zijn slechts bevredigingen van tijdelijke aard; die wortel houdt de dromer zichzelf misleid voor. We zijn geen lichamen, we zijn vrij van alle droomtoestanden en blijven stabiel zoals God ons heeft geschapen. Voel en ervaar in dit eeuwige moment de natuurlijke staat van vóór het dromen maken en geloven begon. Het vredige onpersoonlijke suizen in ons eigenste eigen-zijn is de lekkerheid-schat die we zochten. Dit delen we met alle denkgeesten, of ze zich ervan bewust zijn of niet.

Wanneer ik dit onpersoonlijke kennen-zijn durf te zien als mijzelf, de Zoon van God, dan verdwijnt nu meestal lachend het pijnlijke geloof dat ik een uit ouders kom en minderwaardig, nietig, slecht of schuldig, mannelijk, vrouwelijk, mooi, lelijk, slim, of stom poppetje ben en heb ik, eindelijk ontdaan van elke begrenzing, de ander weer lief als mezelf. **Les 158. Zie niemand als een lichaam, aanschouw een licht voorbij het lichaam, ze kijkt naar iedereen naar elke situatie alle gebeurtenissen zonder de geringste beïnvloeding van het licht dat ze ziet.**

Wat je verstilld bent kun je niet kennen, je bént het: die bodem lekkerheid die geen oorzaak heeft, zonder het waar te nemen of er iets voor te moeten doen. De persoon zal echter door het script-denken steeds gericht blijven op wat er nog niet is, of op wat je níét bent. Het egoscript dicteert pop jan er overheen te kijken, de persoon kan zijn ware natuur niet zien, het is ons onpersoonlijke gewaarzijn dat plots van het Heilige Geest-script zichzelf weer mag herkennen en herinneren zonder zelf aanwijsbaar te zijn. **Les 182. Een herinnering aan thuis blijft je achter volgen, maar je zoekt het in lichamen of in de kindertijd van lichamen, maar dat verleden heeft nooit plaats gevonden**

Met dit inzicht geen verleden noch lichaam te zijn verdwijnt meestal huilend-lachend het geloof in geboorte en dood, in een verleden en toekomst en de ego zoektocht naar blijvend geluk. Je snapt nu op dit heilige moment dat je het als pop jan onmogelijk kon vinden er niemand het gaat vinden, en tegelijkertijd zul je verbaasd zijn dat je het simpele eigenste stille zijn niet eerder hebt herkend.

Het enige wat er gevraagd wordt is onze grenzeloze peilloze stilte-openheid weer te omarmen als onze veel-ene bron, dat heerlijke louter eigenste zijn brengt de bereidheid anders te kijken en ons aangeleerde geloof in begrenzing te willen laten 'corrigeren'. In de praktijk van interacties met de anderen: het ontworpen dat de basis is van doe de ander niet aan wat je zelf niet wilt en heb de ander lief als jezelf. En weet: niemand gaat dit feit als persoon vinden want we zijn de ene dromer, niet de slachtoffer versus dader poppen in zijn droom. Net zolang tot er de diepe realisatie is, een innerlijke zekerheid dat we als denkgeest één zijn, verbonden met God, Nu. Laat Nu de overvloed, het lachen zien, en laat me leren dat mijn wil en die van God één Wil Zijn.